

Sygn. akt II CSK 330/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w Ł.

przy uczestnictwie W. M., [...]

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 9 stycznia 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawcy Spółdzielni Mieszkaniowej [...] w Ł. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 9 stycznia 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opart na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że powołane przesłanki zostały wykazane.

Za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 1 uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione w orzecznictwie. Z kolei potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie była rozważana kwestia możliwości nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia przez podmiot, który korzysta z sąsiedniej nieruchomości jako użytkownik wieczysty, w związku z czym zauważono, że wprawdzie na zewnątrz posiadanie w zakresie prawa własności i w zakresie prawa użytkowania wieczystego nie różni się, jednak w obu sytuacjach odmienny jest stan świadomości i woli posiadania posiadacza, a ustalenie tego stanu musi nastąpić w konkretnych okolicznościach faktycznych (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2008 r., III CZP 68/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 109, z dnia

11 grudnia 2009 r., V CSK 183/09, nie publ., z dnia 13 października 2010 r., I CSK 582/09, nie publ., z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 281/11, nie publ.). Nie można wobec tego twierdzić, że przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest nowe lub nie utrzymała się co do niego jednolita judykatura. Stanowisko przyjęte w orzecznictwie Sądu Najwyższego miał również na uwadze Sąd Okręgowy, jednakże ustalił, że w okolicznościach faktycznych sprawy wnioskodawca i jego poprzednik prawny władali nieruchomością jak użytkownicy wieczysti, ponieważ dopiero w 2007 r. okazało się, że stan prawny spornej nieruchomości nie został uregulowany. Należy wobec tego uznać, że argumentacja przedstawiona przez skarżącą we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odwołuje się do problemów natury jurydycznej, lecz w istocie opiera się na zarzucie błędnych ustaleń faktycznych. Zarzut ten nie mógłby odnieść skutku w postępowaniu kasacyjnym, ponieważ Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a skarżąca nie wskazała w ramach podstawy skargi kasacyjnej, by Sąd Okręgowy dokonując tych ustaleń naruszył przepisy postępowania.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).